Samtida händelser

Historien om Sverige

Historien om Sverige och samtidiga händelser i övriga världen

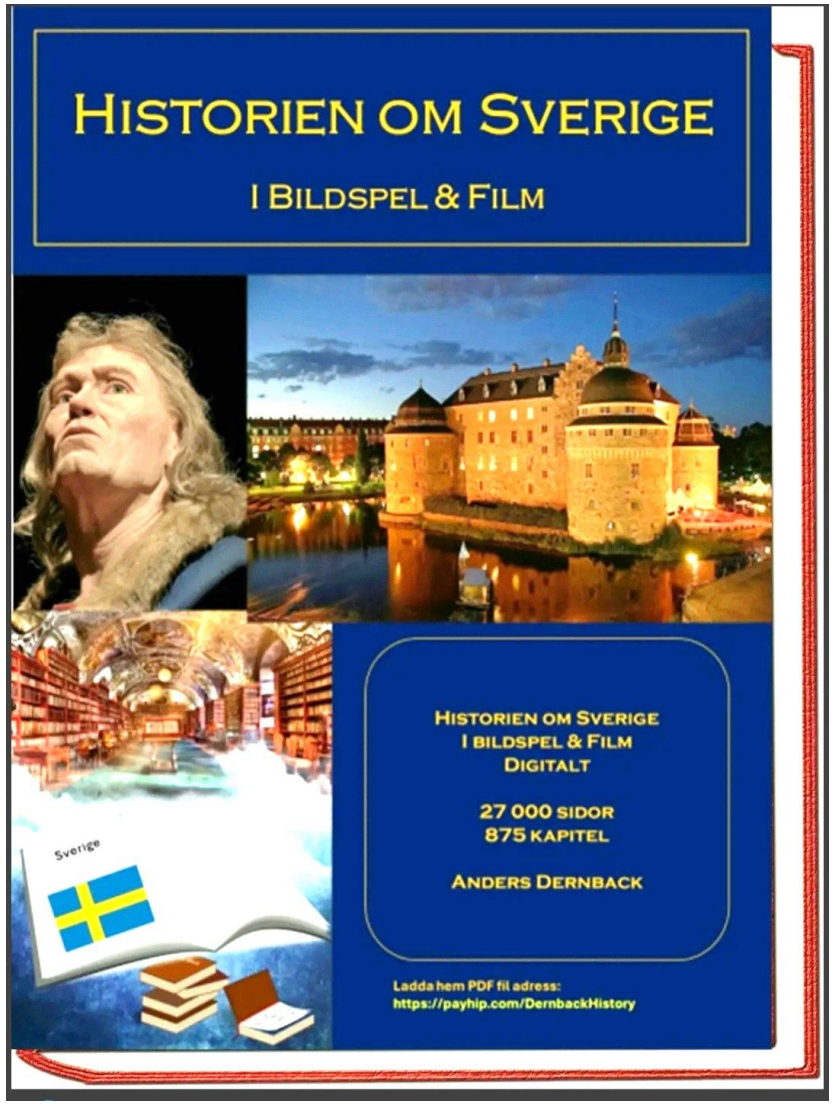

Historia genom bildspel

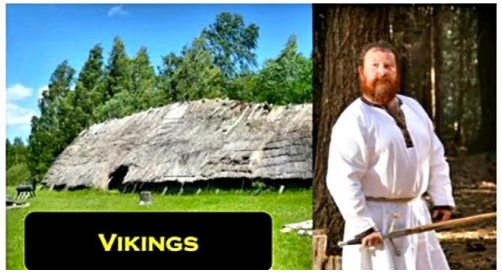

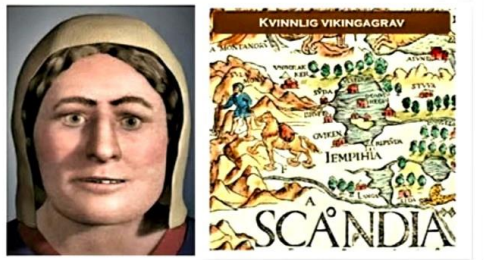

Hammurabi - 1 700 f. Kr

Hammurabi (babyloniska Hammurabi eller Ammurapi) var kung i Babylon (nuvarande Irak), troligen mellan cirka 1792 och 1750 f.Kr. Han efterträdde sin far, kung Sin-muballit. Under början av sin regeringstid var han en av många mindre kungar som härskade över delar av det som senare blev Babylonien. Efter cirka 30 år av sin regeringstid lyckades han med hjälp av allianser och krig på relativt kort tid erövra Larsa och alla andra kungariken i Sumer och dessutom även Mari i nordväst samt städer i Assyrien. I och med det blev Babylon ett viktigt centrum.

Hammurabi var en Amoritisk konung av stadsstaten Babylon och ärvde tronen efter att hans far Sin-Muballit abdikerade 1792 f.kr. på grund av sviktande hälsa[4]. Babylonien var en av många av Amoriter styrda stadsstater som låg i den mellersta och södra Mesopotamiska flodslätten och dessa stred ofta med varandra om kontroll över bördiga områden.

Hammurabi

Babylon som blivit självständigt 1894 f.Kr. hade fram tills Sin-muballits tid endast varit en mindre stadsstat med kontroll över sitt direkta närområde medan det överskuggats av äldre och större riken så som Elam, Assyrien, Isin, Eshunna och Larsa. Dock hade Sin-muballit expanderat riket något genom att erövra Borsippa, Kish och Sippar.

Situationen var dock komplex för Babylon. I norr kontrollerade Eshunna övre Tigrisfloden och Larsa hade under kung Rim-sin kommit att dominera floddeltat till söder. I öst låg Elam som kontinuerligt invaderade Mesopotamien och krävde tribut av de mindre stadsstaterna. Längre upp i norra Mesopotamien sträckte det Assyriska riket ut sig och de hade utöver redan etablerade kolonier i Anatolien berett ut sig under kung Shamshi-Adad I och erövrat delar av Levanten samt delar av mellersta Mesopotamien. Kung Shamshi-Adad I hade dock nyligen avlidit och det Assyriska riket var för tillfället ostabilt och involverat i ett krig mot Yamhad och Mari.

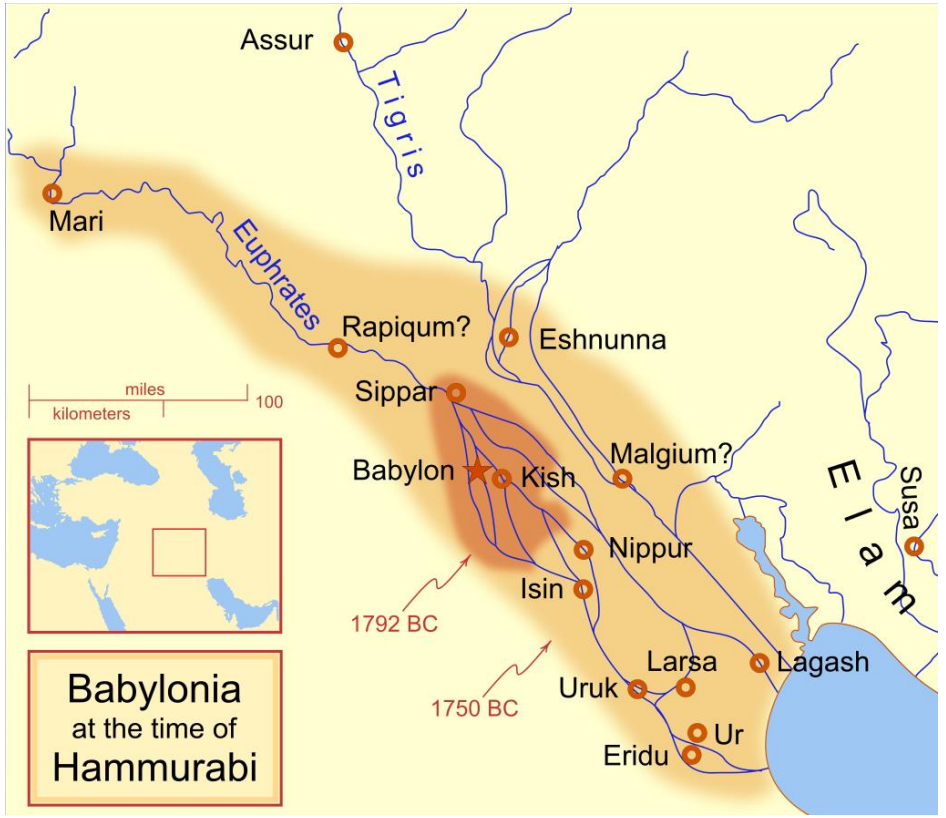

Hammurabi

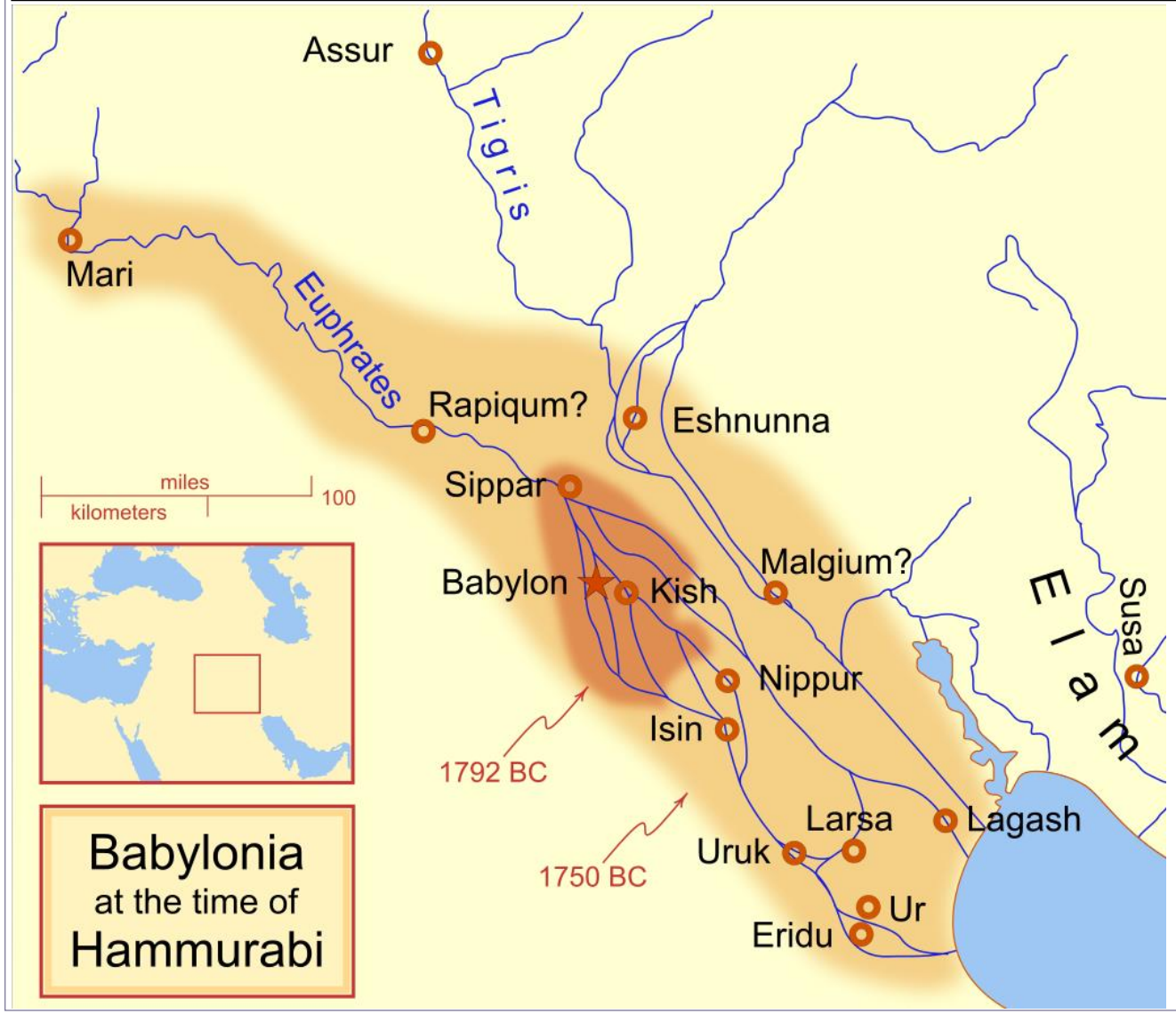

A locator map of Hammurabi's Babylonia, showing the Babylonian territory upon his ascension in 1792 BC and upon his death in 1750 BC. The river courses and coastline are those of that time period -- in general, they are not the modern rivers or coastlines. This is a Mercator projection, with north in its usual position There is some question to what degree the cities of Nineveh, Tuttul, and Assur were under Babylonian authority. While in his introduction to his code of laws, Hammurabi claims lordship over these cities, Roaf does not include any of these in his map, upon which this map is based, and Chevalas states that "Assur and Nineveh were held for a very few years" . Therefore, I have not included them as under Hammurabi's control in 1750 BC.

Hammurabi

År 1801 f.kr. invaderade Elamiterna Eshunna och tillsammans med några allierade stadsstater i mellersta Mesopotamien lyckades de krossa riket. De tillsatte sedan en egen härskare och utvidgade sitt territorium i flodslätten. Detta var första gången Elamiter intagit Mesopotamiens mellersta flodslätt.

Hammurabis första år vid tronen var dock fredliga och han använde tiden för att förbättra stadens murar samt bygga ut templen. Viktigt för både Babylon och Hammurabi var att kunna kontrollera floden Eufrats vatten för att säkra bevattningen av sina jordbruksområden. Eftersom Larsa låg nedströms Babylon ledde detta till konflikter med Larsa. Kung Rim-Sin av Larsa, erövrade Isin samma år som Hammurabi efterträdde sin far 1792 f.Kr. Isin hade varit en buffert mellan deras respektive riken.

1782 f.Kr. skall Hammurabi ha erövrat Uruk och Isin av Rim-Sin. Efter det riktade han sin energi mot nordväst och öst och han såg till att befästa gränsen mot norr. 1764 hotade Ashur, Eshnunna och Elam att blockera Hammurabis metallförsörjning från Iran och 1763 f.Kr. tros Hammurabi ha tagit initiativet till att återuppta konflikten med Rim-Sin av Larsa. En ursäkt kan ha varit att Rim-sin inte sänt utlovade trupper för att hjälpa Babylon i dess krig mot Elam. Hammurabi lät göra fördämningar i Eufrat där han antingen höll inne på vattnet och orsakade torka nedströms, eller orsakade flodvågor. Den slutgiltiga belägringen av Larsa pågick i flera månader

Hammurabi

1762 f.Kr. började strider med makterna i öster och 1761 f.Kr. vände han sig emot sin tidigare allierade Mari. Mari och Yamhad hade under Hammurabis krig mot Larsa och Elam skickat en stor mängd soldater till hjälp vilket i sin tur lett till oro och uppror i Mari. En konflikt om vilket rike som hade makten över staden Heet verkar ha legat till grunden för Maris och Babylons konflikt och den hade pyrt i flera år innan den slutligen utbröt i fullskaligt krig. Babylon invaderade Mari och besegrade dess armé vid ett slag där Maris kung Zimri-Lim dräptes. Efter det intogs staden Mari med svepskälet att Hammurabi tänkte krossa de uppror som brutit ut i riket. Staden verkar ha erövrats utan strid och skadades inte. 1759 f.kr. skedde dock ett nytt uppror i Mari. Denna gång mot den Babylonska ockupationen. Hammurabi reagerade snabbt och intog staden igen. Denna gång brändes staden ned vilket resulterade i Maris slutliga undergång som stadsstat. Yamhad bröt alliansen med Babylon efter Maris fall men det blev aldrig något krig mellan de två rikena. Vid 1757 f.Kr. inleddes nya fälttåg österut som ledde till att Eshnunna förstördes genom att Eufrats vatten fördämdes.

Efter Eshunna påbörjades ett långdraget krig med Assyrien under kung Ishme-Dagan I. Båda rikena använde sig av allierade för att få övertaget men Hammurabi kom till slut segrande ur kriget strax innan Ishme-Dagan Is död. Ishme-Dagan 1s son Mut-Ashkur tvingades sedan betala tribut till Babylon. Hammurabi hade nu under sitt liv lyckats erövra nästan hela Mesopotamien med undantag av Assyrien som var en tributstat.

Hammurabi

Av de gamla mäktiga stadsstaterna fanns enbart Yamhad och Quatna som båda låg i Levanten kvar som självständiga. En stele där Hammurabi beskrivs som Amoriternas konung har hittats så långt norr som Diyarbekir i nuvarande sydöstra Turkiet. Under sina två sista levnadsår rustade Hammurabi upp Babyloniens försvarsanläggningar. Hammurabi kom att efterträdas av sin son Samsu-iluna och under honom kom det Babyloniska imperiet att påbörja sin kollaps.

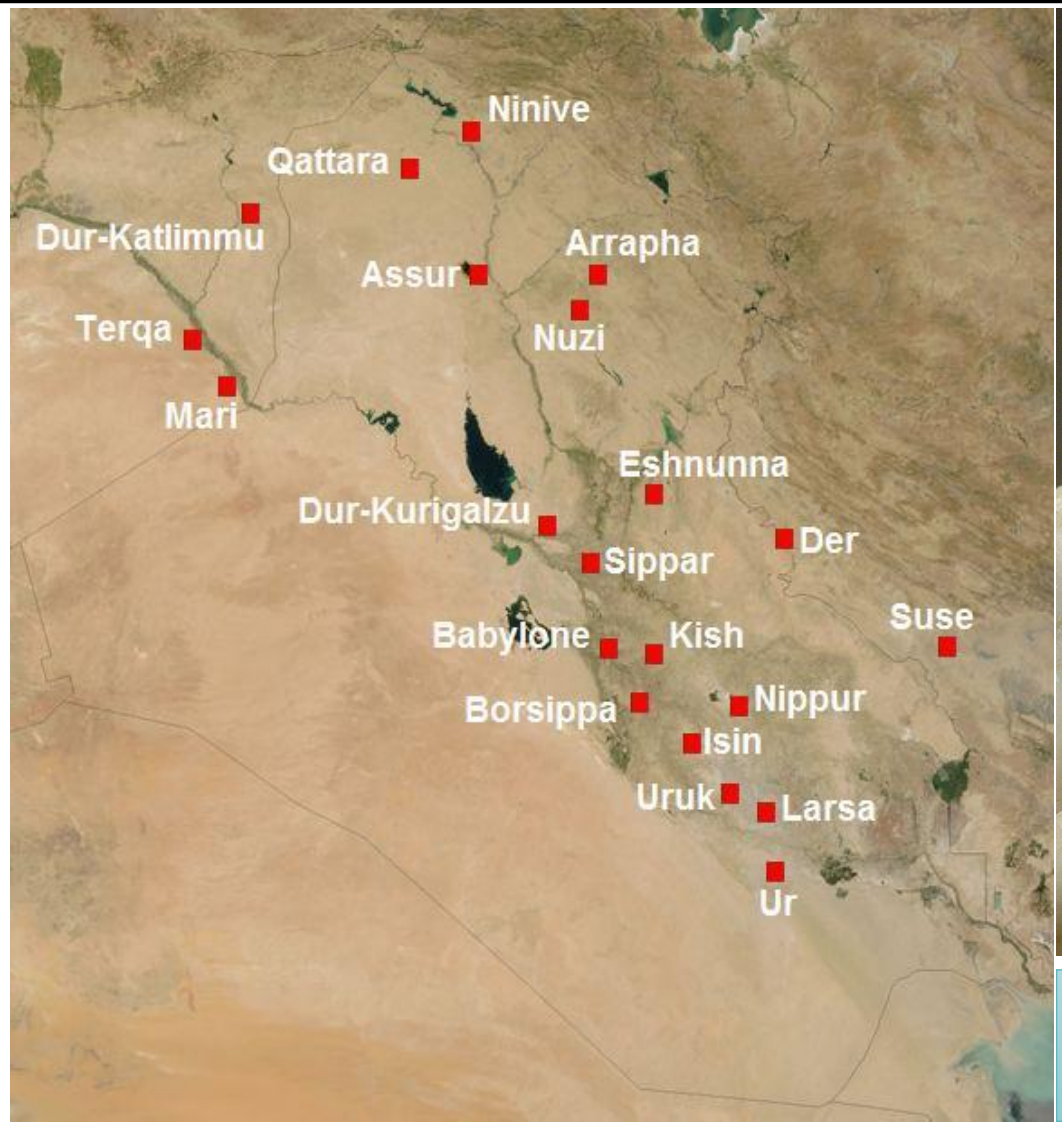

Ebish-Il

Hammurabi

Amerikanska soldater vaktar ruinerna vid Ashur 2008.

Assyriens första huvudstad. Platsen kallas idag för Qal'at Sherqat. Ruinerna av staden är belägen vid floden Tigris norr om bifloden Nedre Zaps inflöde i Saladin i nuvarande Irak. Det är även namnet på en assyrisk gud. Assur var namnet på den högste guden i assyrisk mytologi och Assyriens skyddsgud. I mesopotamisk mytologi var han motsvarigheten till babyloniernas Marduk.

Hammurabi

Elam var ett forntida rike i nuvarande sydvästra Iran. Den elamitiska kulturen varade från före 3000 f.Kr. till persisk tid 300 f.Kr. Elam låg öster om kulturerna i det forntida Mesopotamien och uppvisar kulturella likheter med dessa. Även landets historia är sammanflätad med Mesopotamien. Elam omfattade dels ett högland i Zagrosbergen med sitt centrum runt staden Anshan samt ett lågland öster om Tigris på den mesopotamiska flodslätten med staden Susa som centrum. Gränsen i nordväst mot Sumer/Babylonien utgjordes av sumpmarkerna i Tigris och Eufrats floddelta. Folk och språk: Elamiterna var varken semiter eller assyrier och araméer till skillnad från sina grannfolk. Försök har gjorts att bevisa deras språks släktskap med sumeriska och med dravidiska språk i Indien utan övertygande framgång. En hypotes är att elamiterna tillhörde en större språkgemenskap med Centralasien innan indoeuropeiska folk bosatte sig där och trängde undan elamitiskans föregångare.

Fravashi

Hammurabi

Administration

Under Hammurabis styre utvecklades den lilla stadsstaten Babylon till ett stort rike, Babylonien, vilket innebar stora förändringar i riket. Hammurabi var personligen engagerad i rikets administration bland annat genom de lagar som nu är kända som Hammurabis lagar. Babyloniens administration blev inte effektiv under hans styre och det kan vara ett av skälen till att den föll samman efter hans död.

Hammurabis lagar

Övre delen av stentavlan med Hammurabis lagar.
Hammurabi är ryktbar först och främst för Hammurabis lagar som är bevarade på en cirka 2,25 m hög stele och som nu står på Louvren i Paris. Samma lagar finns också bevarade på ett flertal lertavlor. Lagarna består av en inledning, sedan cirka 282 paragrafer och en avslutning.

Familj

Hammurabi var av amoritisk släkt och den sjätte kungen av sin dynasti. Hans far och företrädare var kung Sin-muballit. Han hade en syster, Iltani, och en son, Samsu-Ilun, som efterträdde honom vid hans död.

Shangdynastin 1 600 – 1 000 f. Kr

弘福寺
黔南第一山
入鮮脫門
登清涼地
陀
無

Shangdynastin 1 600 – 1 000 f. Kr

Shangdynastin (商朝; Shāngcháo), eller Yindynastin, var en antik kinesisk bronsåldersdynasti som existerade från första halvan av 1500-talet f.Kr. till 1045/46 f.Kr. Dynastin styrdes av kungar från den mytologiska stammen Shang. Dynastin grundades efter att Cheng Tang störtat den föregående Xiadynastin. Dynastin präglades av många krig och oroligheter, men även av stora tekniska framsteg, inte minst inom bronsgjutning som upplevde en guldålder under Shangdynastin. Den långlivade dynastin föll slutligen efter slaget vid Muye då huset Zhou tog makten och bildade Zhoudynastin. Shangdynastin är den äldsta kinesiska dynastin med samtida skriftliga källor.

Kronologi

Stammen Shang har sin mytologiska början från kejsarinnan Jiandi som blev gravid efter att ha svalt ett ägg från en mörk svala och fött Xie, som var förfader till Shangdynastins kungar.

Shangfamiljen hade en lång tradition kring Gula floden och stammen växte sig starkare i takt med att Xiadynastin försvagades. Runt år 1600 f.Kr. störtade Shangfamiljens ledare Cheng Tang den då regerande kung Jie av Xia under slaget vid Mingtiao. Kung Jie beskrivs enligt klassisk kinesisk tradition som en tyrann av den efterföljande dynastin för att legitimera maktövertagandet.Tiden under den långa Shangdynastin präglades av ständiga konflikter, krig och allianser med grannfolk såsom lättrörliga nomader från norr och väst.

Tiden under den långa Shangdynastin präglades av ständiga konflikter, krig och allianser med grannfolk såsom lättrörliga nomader från norr och väst.

Shangdynastin 1 600 – 1 000 f. Kr

Shangdynastins guldålder var under tiden för kung Wu Ding (r. 1250–1192 f.Kr.). Wu Ding bedrev många militära kampanjer mot de omgivande stammarna såsom Tufang (土方) och Guifang (鬼方) vilket resulterade i territoriella erövringar. Efter Wu Ding följde flera kungar som prioriterade nöje före stadsaffärer, vilket gjorde att kungamakten blev alltmer isolerad och tidigare underlydande grupper blev självständiga och aggressiva.

Även Shangdynastins sista kung framställdes av efterkommande dynasti som oerhört grym. Kung Di Xin påstods ägna slutet av sin regeringstid till nöjen, dyra byggnadsprojekt i kombination med att han instiftade hårda och omänskliga straff.

King Yin, from the picture book Three Kingdoms Youfuden.

Shangdynastin 1 600 – 1 000 f. Kr

Ämbetsmän, och till och med släktingar avrättades. För att finansiera sina utsvävningar höjdes skatter så att folket utarmades. Den allt starkare familjen Zhou i nordöstra delen av landet hade med tiden vuxit sig starka, och 1046 f.Kr. under slaget vid Muye besegrades Shangdynastins styrkor och kung Di Xin begick självmord, varefter Zhoudynastin etablerades

Kronologiprojektet Xia–Shang–Zhou som presenterades år 2000 daterade Shangdynastins etablering till år ca 1600 f.Kr. Äldre dateringar, till stora delat baserade på rådata från Bambuannalerna, har daterat startåret till 1559 f.Kr. Forskning delvis baserad på datering av astronomiska händelser ger en etablering av Shangdynastin ungefär 1554/1555 f.Kr.

Shangdynastin 1 600 – 1 000 f. Kr

Dateringen är delvis baserad på det himmelsfenomen som inträffade i december 1576 f.Kr när jupiter, venus, merkurius, mars och saturnus var i konjunktion Planetansamlingen finns beskriven i de historiska krönikorna. Kronologiprojektet Xia–Shang–Zhou, med stöd av David W. Pankenier, daterar Shangdynastins slut till 1046 f.Kr. medan David S. Nivison med stöd av Edward L. Shaughnessy daterar avslutet till år 1045 f.Kr. Äldre dateringar har föreslagit 1050 f.Kr. Huvudsakligen baserat på de arkeologiska utgrävningsplatserna och deras fynd delas Shangdynastin upp i Tidiga Shangdynastin och Senare Shangdynastin. Ibland hänvisas även till perioden Mellersta Shangdynastin. Tidiga Shangdynastin sammanhänger med fynden kring Erlitoukulturen. Mellersta Shangdynastin avser fynd från Erligangkulturen, och huvudsakligen från Zhengzhou Shangstad.Epoken Senare Shangdynastin inleds runt 1300 f.Kr. och avser artefakter från Yinxu.

Shangdynastin 1 600 – 1 000 f. Kr

Teknisk utveckling

Shangdynastin hade ett utvecklat jordbrukssamhälle som var starkt beroende av väder, jakt och grödor. Hirs och vete var viktiga grödor, och konsten att odla ris var känd, men skulle få sin storhetstid senare i den kinesiska historien. Uppfödningen av hästar, kor, får, grisar och hundar etablerades.

Bronsgjutning utvecklades inom Erligangkulturen och mot slutet av Shangdynastin var bronsgjutningen på en mycket hög nivå med kända exempel som Fyra baggars quadripod och Houmuwukärlet. Järnet var upptäckt men bearbetningen av det inte särskilt utvecklad. Keramiken, som var föregångare till porslinet, förfinades under perioden.

Henan, Hubei och kring Yangtzefloden tillverkades primitivt blått porslin.

Shangdynastin 1 600 – 1 000 f. Kr

Shangdynastin hade sitt säte i de bördiga områdena på Lössplatån kring Gula flodens mellersta lopp. Kärnlandet var dagens Henan och västra Shandong Under 1400-talet f.Kr. expanderades riket till att innefatta även området kring och förbi Yangtzeflodens dalområde, och området kring Weifloden i Shaanxi.

Området som kontrollerades av Shangdynastin var större än det tidigare Xia-riket. Shangdynastin flyttade sin huvudstad många gånger, ofta på grund av naturkatastrofer. Kung Cheng Tang etablerade två städer i samband med att dynastin bildades: Bo och Västra Bo vid Gula flodens södra strand i dagens Henan. Huvudstaden skulle därefter komma att flyttas flera gånger fram till att kung Pan Geng omkring år 1300 f.Kr. etablerade Yin (vid dagens Anyang). Från Yin styrdes sedan Shangdynastin i ungefär 250 år.

Shangdynastin 1 600 – 1 000 f. Kr

Shangdynastins regenter såg sig själva som mycket beroende av högre makter, och kungarna byggde sin status delvis på sitt förbund med gudar och förfäder. De utövade en kombination av förfädersdyrkan och schamanism med många offergåvor till de högre makterna, något som var en vidareutveckling från religionsutövandet under Xiadynastin. De himmelska förfäderna kunde själva påverka sina levande släktingar samtidigt som de utgjorde en viktig länk till högre gudar. Det fanns naturgudar såsom flodkrafter, bergskrafter och solen. Mytologiska och verkliga förfäder hade också gudsstatus. Över samtliga dessa gudar härskade den högste guden Di

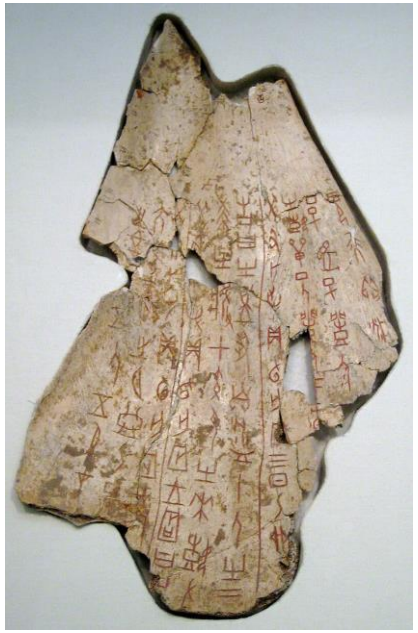

Shangdynastin 1 600 – 1 000 f. Kr

Statusen för de olika förfäderna varierade, och de grupperades i kluster när de tillbads. Den raka släktlinjen var betydelsefull, och en förfader på den obrutna släktlinjen hade högre status än en kung vars efterträdare inte var hans son. Exempel på förfäderskluster är 大示 (’Större förfäder’), 元示 (’Primära förfäder’) och 上示 (’Överordnade förfäder’). Gruppen Större förfäder inkluderar Shang Jia och de fem första regenterna i den raka släktlinjen, det vill säga Da Yi, Da Ding, Da Jia, Da Geng och Da Wu, och dessa dyrkades mest av alla förfäder.

Människooffer blev mycket vanliga under Shangdynastin, och kungarna och de högre ämbetsmännen hade ofta människooffer i sina gravar.

Orakelbensskriften var Shangdynastins arkiv av kungliga spådomar. På djurben och sköldpaddsskal inristades frågor, vilka sedan besvarades av spåmän baserat på den sprickbildning som uppstod efter att orakelbenen upphettats. externa på orakelbenen ger detaljerad information om hur Shangdynastins kungar uppfattade och hanterade sin verklighet. Orakelbensskriften representerar det äldsta kända kinesiska skriftspråket och är en del i ursprunget till kinesisk kalligrafi. De första skrifterna på orakelben hittades 1899 i Peking, och spårades senare till Shangdynastins sista huvudstad Yin i Anyang, där en mycket stor mängd orakelben har grävts fram.

Shangdynastin 1 600 – 1 000 f. Kr

I Sichuanprovinsen kring de övre delarna av Yangtzefloden existerade bronsålderscivilisationen Sanxingdui (ca 2800 f.Kr.–1200 f.Kr.) som ibland beskrivs inom ramen av den delvis samtida Shangdynastin. Sanxingduicivilisationen är mest känd för de uppseendeväckande fynden 1986 av en stor mängd bronsmasker med ett mycket karakteristiskt utseende. Dock visar senare forskning att Sanxingduikulturen sannolikt levde och utvecklades oberoende av Shangdynastin. Kinesiska arkeologer har på senare år börjat tala om att det finns "flera innovationscentra från vilka tillsammans den kinesiska civilisationen är nedärvd."

Shangdynastin 1 600 – 1 000 f. Kr

Cheng Tang	1572-1542 f.Kr.
Shang Da Ding	
Bu Bing	1541–1540 f.Kr.
Shang Da Jia	1539–1528 f.Kr.
Shang Da Geng	1502–1498 f.Kr.
Shang Xiao Jia	1494–1478 f.Kr.
Shang Yong Ji	1412–1401 f.Kr.
Shang Da Wu	1474–1415 f.Kr.
Shang Zhong Ding	1397–1389 f.Kr.
Avbrott sedan siste	
Shang Di Xin	1081 – 1041 f. Kr.

Regenter exempel

Akhenaton 1351–1334 f.Kr

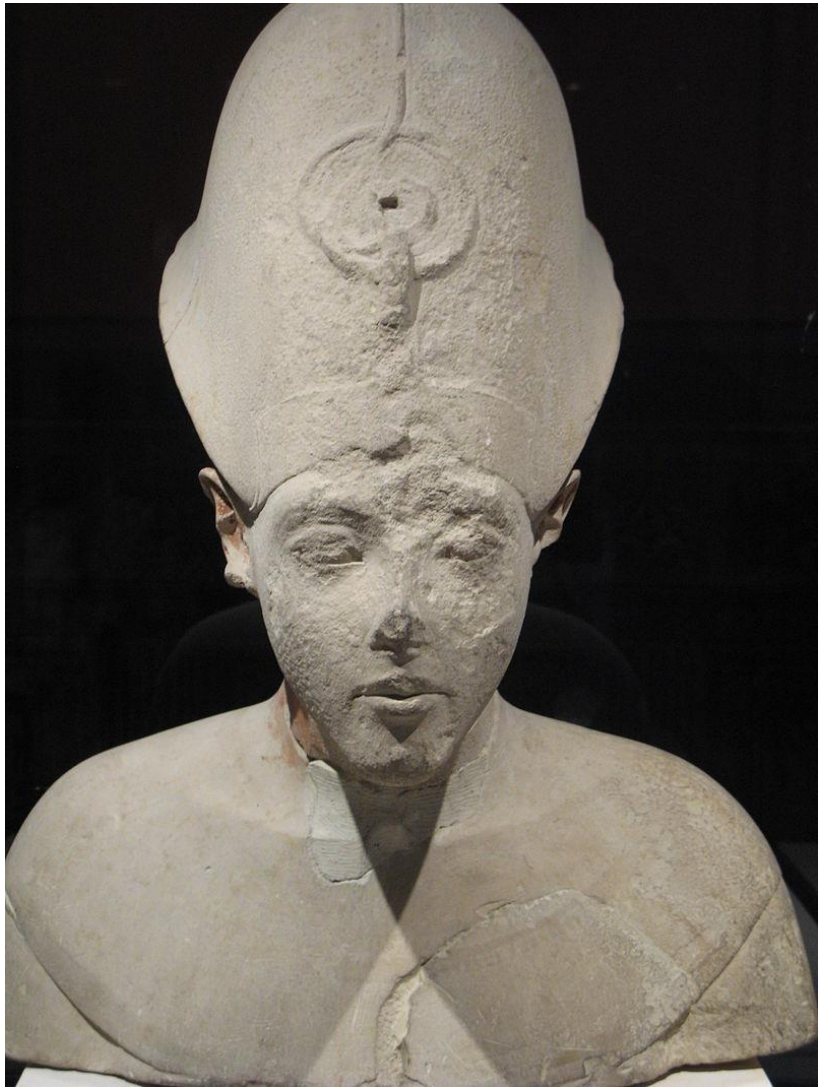

Akhenaton, innan sitt femte regeringsår Amenhotep IV, även Echnaton samt varianter som slutar med -aten; på engelska vanligen Akhenaten, var en egyptisk farao under den 18:e dynastin år 1351–1334 f.Kr. Han föddes någon gång mellan 1369 och 1362 f.Kr. och var sannolikt runt 35 år när han dog. Följaktligen var han mellan 10 och 17 år vid trontillträdet.

Han är känd för att ha förbjudit den egyptiska polyteismen och istället infört monoteismen vilket innebar dyrkan av Aton. Därmed avskaffades Amon-Ra som huvudgud i det forntida Egypten. Akhenaton anlade huvudstaden "Atons horisont", det nuvarande Amarna, som dominerades av fyra Atontempel.

Efter hans död återgick landet till den gamla religionsordningen och rasande Amon-präster avlägsnade alla spår av Akhenaton, med stöd särskilt under farao Horemheb.

Akhenaton

Akhenaton var son till Amenhotep III och Teje. Han hade en äldre bror, Thutmose (Djhutmose), som uppfostrades till att bli Egyptens näste farao. Den blivande Akhenaton hade en ganska behaglig barndom, och fick från åtta eller nio års ålder prästutbildning i On, Heliopolis, som även lärde ut mysterierna i solteologin. Thutmose tros ha hunnit samregera med sin far, Amenhotep III. Thutmose avled dock före sin far, och då stod den blivande Akhenaton näst i tur enligt successionsordningen. Han besteg tronen efter sin far och blev Amenhotep IV. Han gifte sig med Nefertiti, som han efter några år lät upphöja till medregent, vilket var mycket ovanligt. Amenhotep IV ändrade sitt namn under sitt sjätte regeringsår till Akhenaton och skapade en kult kring solguden Aton (Atun, Aten), ett namn på en dittills mindre solgud som ordagrant betyder "skiva", och som syftade på solskivan.

Tutankhamon dör 1325 f.Kr

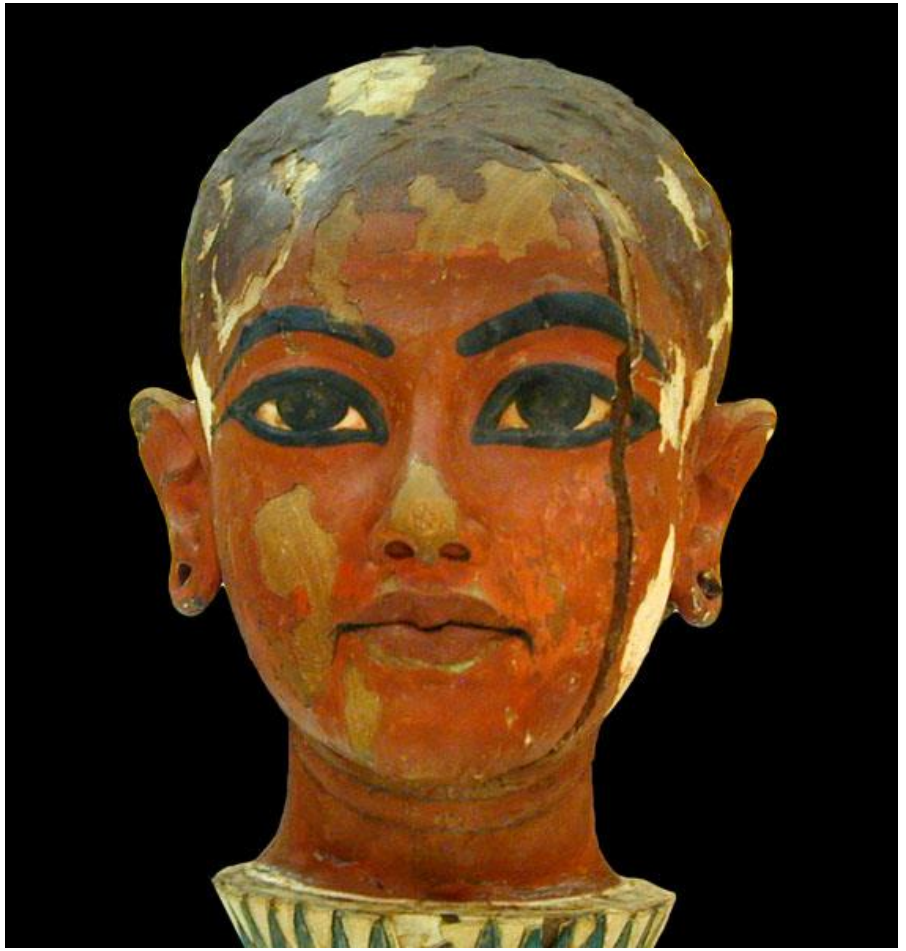

Tutankhamon dör 1325 f.Kr

The golden death mask of the Tutankhamun at The Egyptian Museum in Cairo.

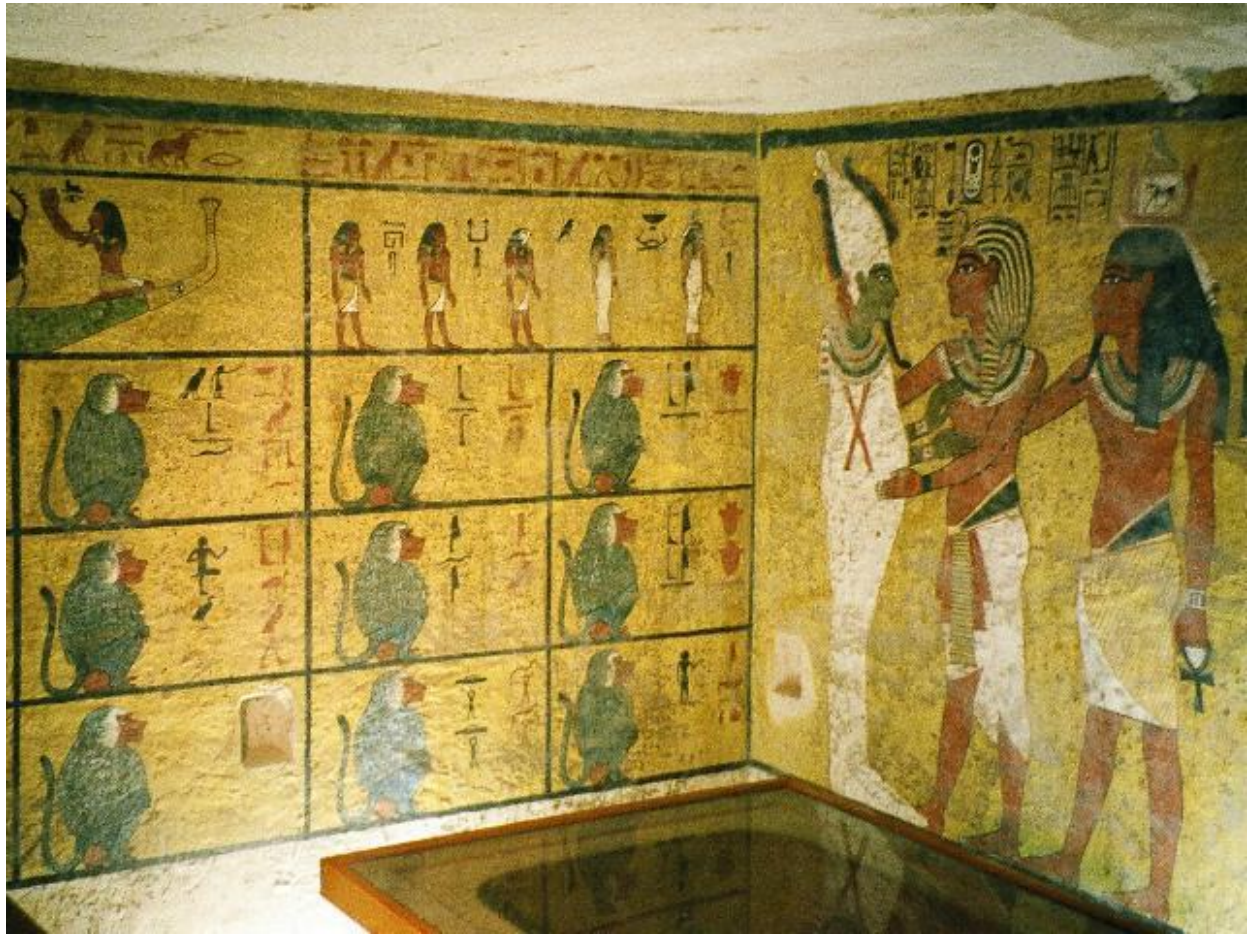

Tutankhamon dör 1325 f.Kr

Den största orsaken till att Tutankhamon är så välkänd är att hans grav, KV62, är så väl bevarad. KV62 upptäcktes i Konungarnas dal nära Luxor cirka 500 kilometer söder om Kairo den 4 november 1922 av den brittiske arkeologen Howard Carter. När han fann graven blev han först besviken eftersom man kunde se spår av gravplundrare. Trots det var graven full med föremål och besvikelsen vändes i lycka. I graven fann han bland annat en begravningsmask gjord i massivt guld som vägde 10,2 kilo. Tutankhamon var begravd i tre mumiekistor, varav den innersta även den är gjord i massivt guld, med inlägg av ädelstenar. Den väger över 110 kg. Förutom dessa fynd fanns cirka 5 000 andra föremål från graven bevarade. Många av dessa kan besk

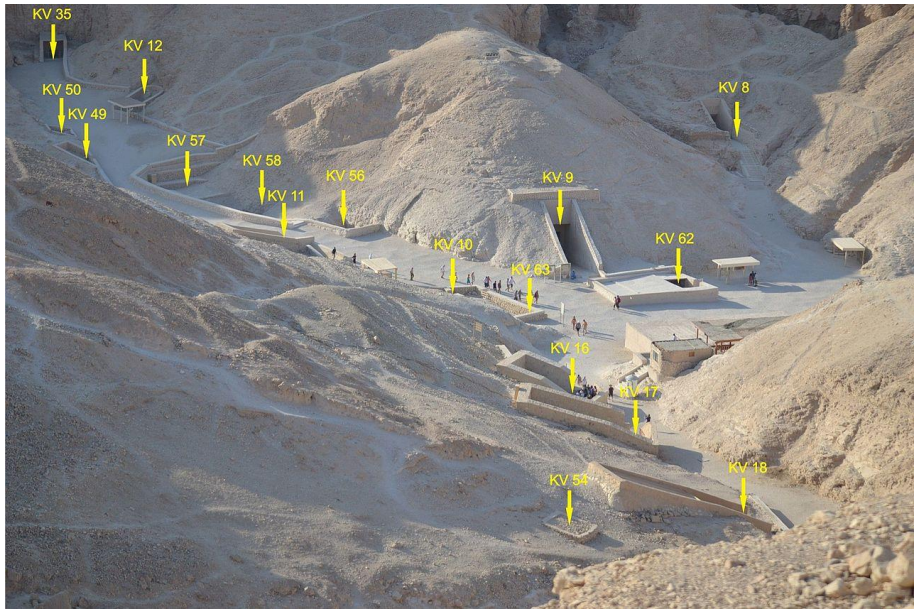

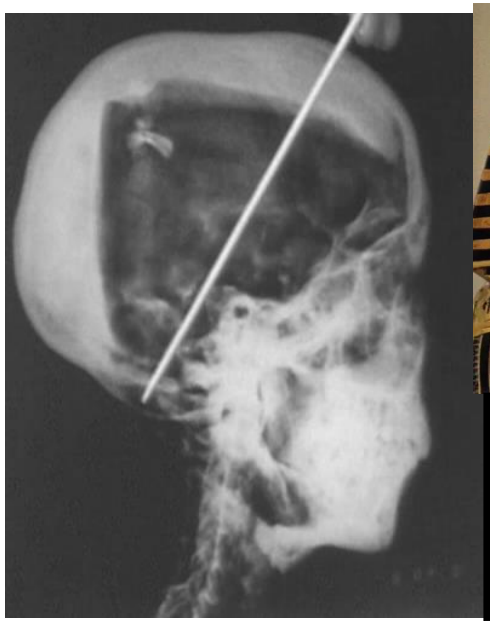

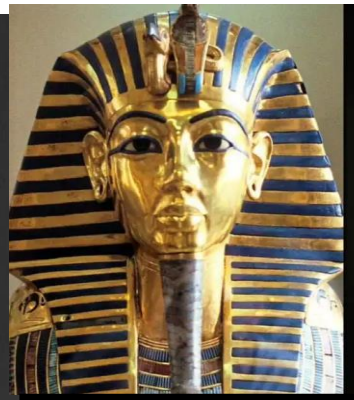

Olmekerna var ett mesoamerikanskt kulturfolk 900 – 400 f. Kr

Olmekerna var ett mesoamerikanskt kulturfolk

Olmekerna var ett mesoamerikanskt kulturfolk 900 – 400 f. Kr

Olmeker kallas folket som skapade olmekkulturen i det antika förkolumbianska Mesoamerika som växte fram i de tropiska områdena i södra centrala Mexiko under dess förklassiska period. I vad som nu är de mexikanska delstaterna Veracruz och Tabasco på Tehuantepecnäset, låg "olmekernas kärnområde". Olmekkulturen blomstrade i området mellan ungefär 1500 och 400 f.Kr. och tros vara föregångare till alla mesoamerikanska civilisationer som utvecklades senare. De exakta etniska sambanden kring ursprungen är dock okända, även om det finns många antaganden som prövats för att lösa problemet. Etnonymen Olmek myntades av arkeologer på nittonhundratalet och bör inte förväxlas med den betydligt senare Olmek-xicalanker, vilka bebodde olika delar av centrala Mexiko, Cacaxtla bland flera.

Skriftspråk

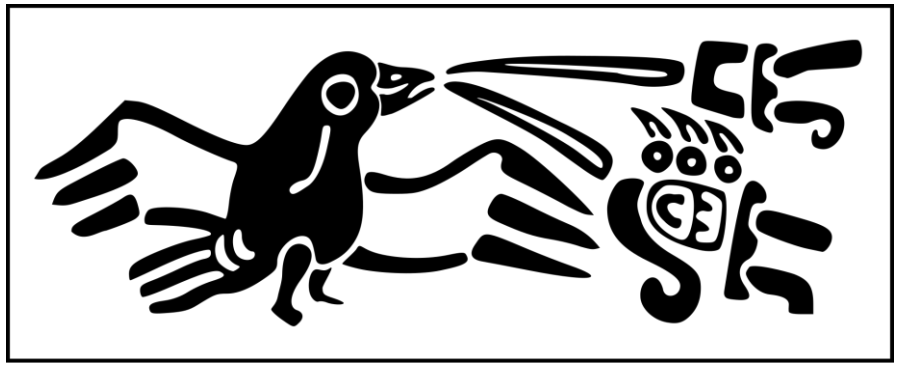

Efter upptäckten av olmekskrift 2006 på det så kallade Cascajalblocket förändrades i ett slag bilden av olmekernas skrivkunnighet. Olmekerna verkar ha varit den första civilisationen på det Västra halvklotet som utvecklade ett skriftsystem.

Romerska riket bildas 600 f. kr.

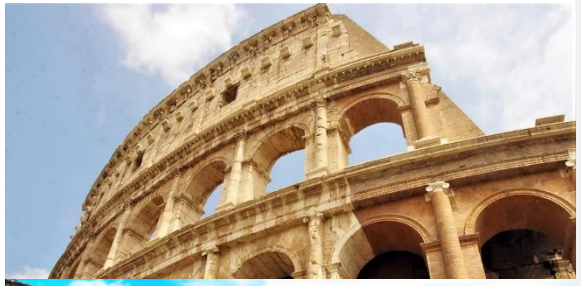

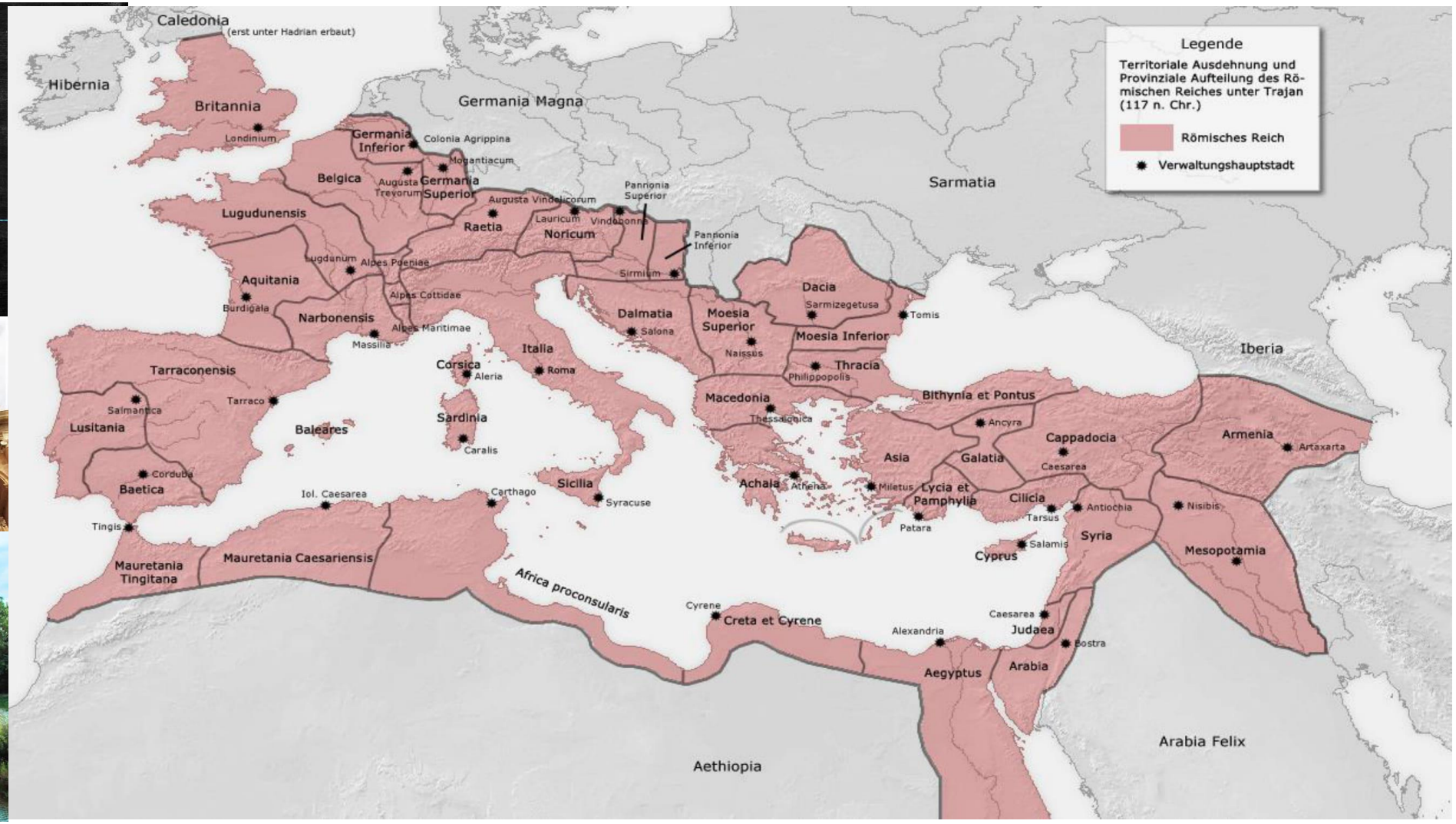

Romerska riket bildas 600 f. kr.

Grundat 735 f.kr – slut 476 e- kr

Historiken om ett Imperium

Romerska riket

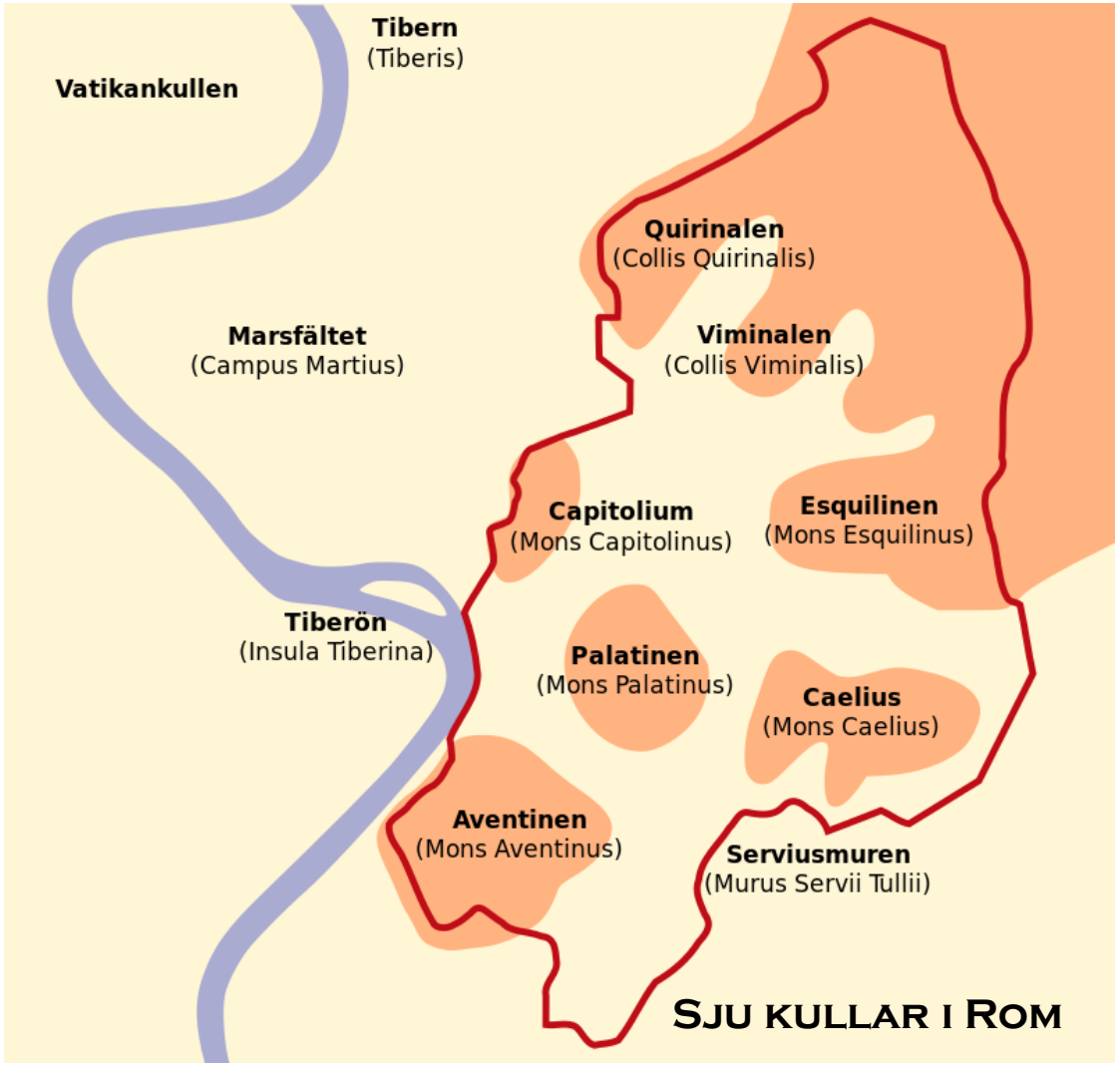

Romerska riket, romarriket, romerska civilisationen eller antikens Rom var en kulturell och politisk enhet som utgick från staden Rom och så småningom kom att dominera hela medelhavsområdet och stora delar av Europa. Antiken är namnet på perioden c:a 800 f.Kr – 500 e.Kr. inom den grekiska och romerska historien.[1] Den romerska kulturen anses vara en av dem som spelat störst roll i världshistorien.

Romerska riket

Enligt traditionen grundades Rom av tvillingarna Romulus och Remus år 753 f.Kr. Fram till år 509 f.Kr var romarriket ett kungadöme och därefter en republik som mellan 44 och 27 f.Kr gradvis omvandlades till ett kejsardöme. Det romerska kejsardömet delades år 395 e.Kr i Västrom och Östrom. Den siste västromerske kejsaren Romulus Augustulus avsattes år 476 e.Kr medan den östra rikshalvan, det östromerska riket, senare känt som det Bysantinska riket, levde kvar ända fram till år 1453 e.Kr, då de turkiska osmanerna erövrade Konstantinopel.

Romerska riket

Romerska riket, romarriket, romerska civilisationen eller antikens Rom var en kulturell, militär och politisk enhet som utgick från staden Rom och så småningom kom att dominera hela medelhavsområdet och stora delar av Europa. Antiken är namnet på perioden cirka 800 f.kr–500 e.Kr. inom den grekiska och romerska historien. Den romerska kulturen anses vara en av dem som har spelat störst roll i världshistorien.

Enligt traditionen grundades Rom av tvillingarna Romulus och Remus år 753 f.Kr. Fram till år 509 f.Kr. var romarriket ett kungadöme och därefter en republik som mellan 44 och 27 f.Kr. gradvis omvandlades till ett kejsardöme. Det romerska kejsardömet delades år 395 e.Kr. i Västrom och Östrom. Den siste västromerske kejsaren Romulus Augustulus avsattes år 476 e.Kr. Den östra rikshalvan, det östromerska riket, senare känt som det Bysantinska riket, levde kvar under medeltiden ända fram till år 1453 e.Kr., då de turkiska osmanerna erövrade Konstantinopel. De svenska benämningarna romerska riket och romarriket avser dock normalt endast den antika perioden då Rom var maktcentrum.

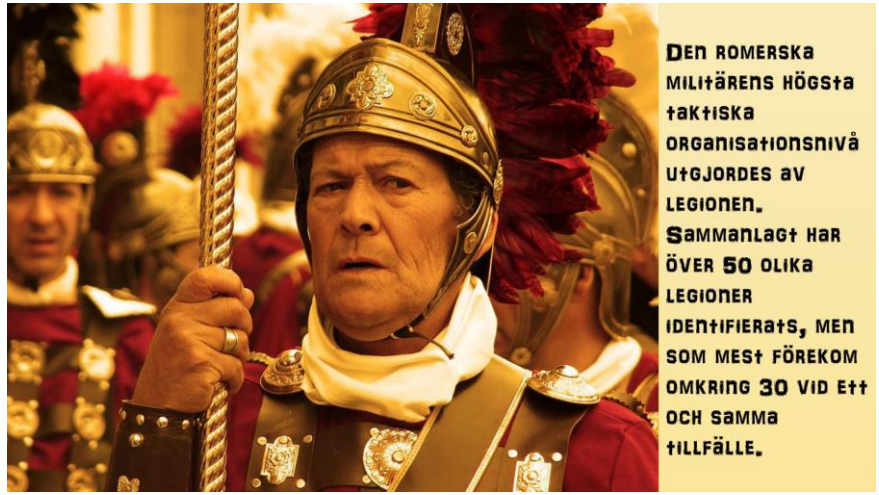

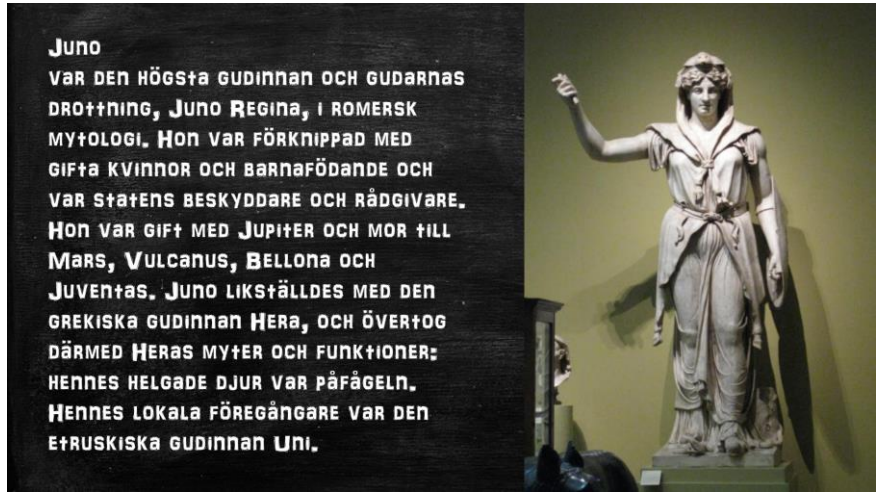

Demokrati i Grekland men för Män 500 f. Kr.

Demokrati (från grekiskans δήμος, démos – folk och κρατος, krátos – styre, herravälde, översatt: folkstyre eller folkmakt) är ett styrelseskick där makten i en stat eller annan organisation utgår från dess medborgare, invånare, deltagare eller medlemmar. I en demokrati har medborgarna individuella rättigheter som ska skydda dem mot statliga ingrepp och majoritetsförtryck. Demokrati innehåller alltså två grundläggande komponenter: majoritetsstyre och individuella rättigheter och friheter. Demokrati är ett omtvistat politiskt begrepp och det finns många olika sätt att definiera och kategorisera demokrati.
Antikens Grekland eller Antikens Hellas är en samlande benämning på den kultur i östra medelhavsområdet som hade sin storhetstid under antiken från 700-talet f.Kr. till 300-talet f.Kr. Området, som var mycket större än det moderna Grekland, bestod av en mängd småstater som ofta stred inbördes men som samtidigt förenades av en gemensam kultur.

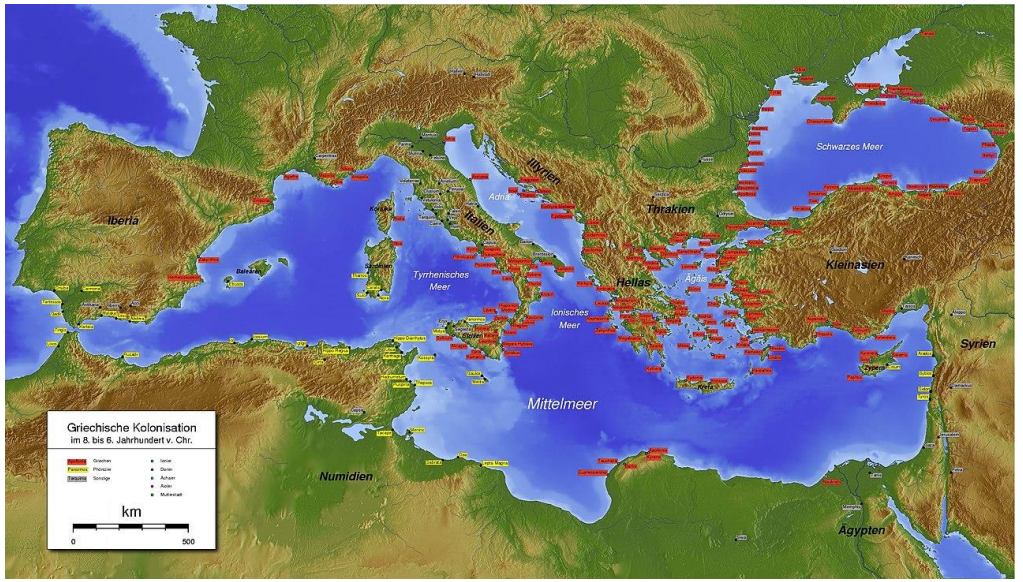

Kejsardömet Kina grundas under Qindynastin 221 – 201 f. Kr.

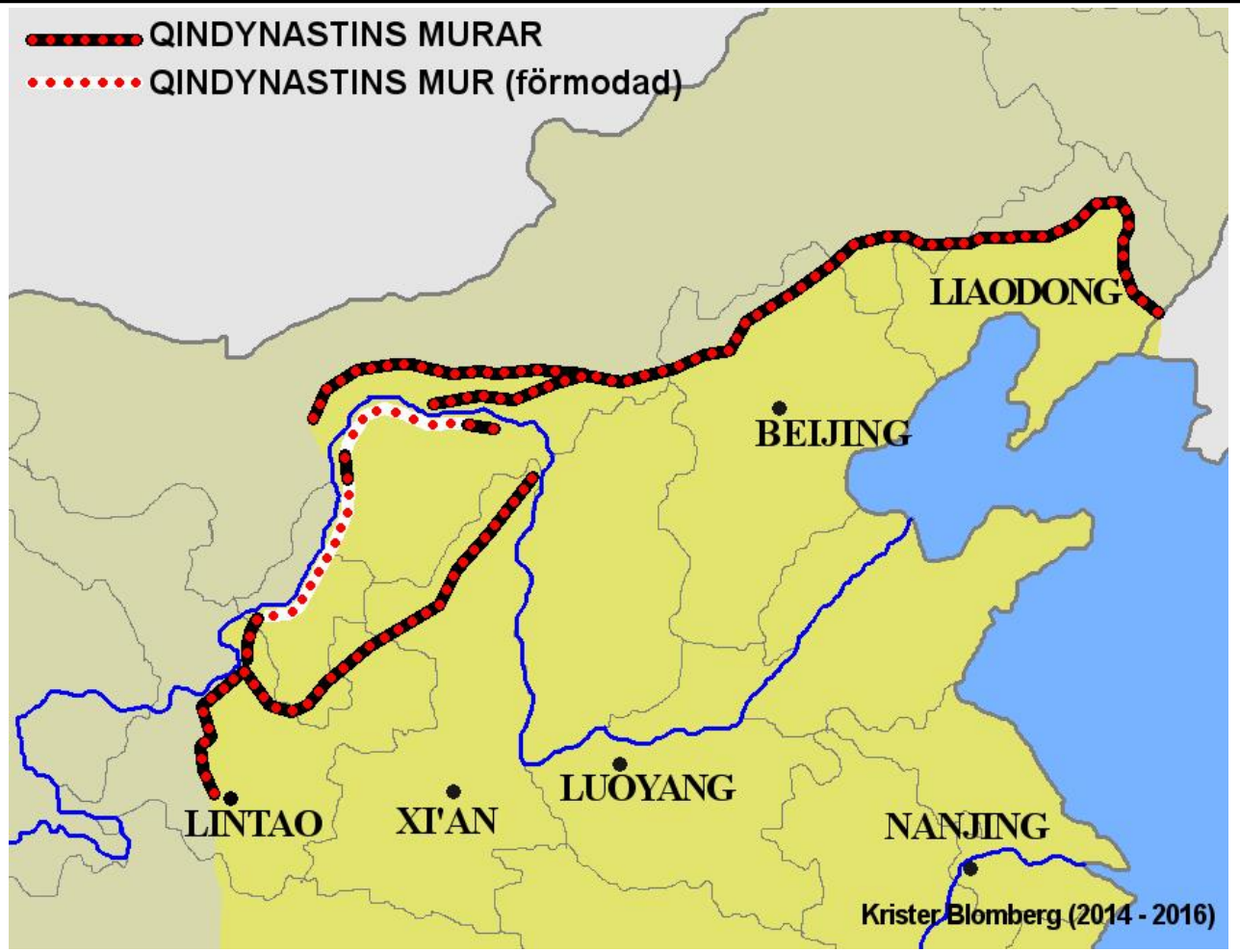

Kejsardömet Kina grundas under Qindynastin 221 – 201 f. Kr.

Qindynastin (秦朝; Qíncháo) var Kinas första kejsardynasti och varade 221 f.Kr. till 206 f.Kr. Dynastin grundades ur feodalstaten Qin efter att Kinas första kejsare Qin Shi Huangdi enat Kina efter Qins föreningskrig under epoken De stridande staterna. Qindynastin byggde på legalismen, och reformerna under Qindynastin fick stor påverkan på hur Kina kom att styras under mer än 2 000 år. Under Qindynastin gjordes många stora byggnadsprojekt såsom kinesiska muren, Terrakottaarmén, Epangpalatset, Lingqukanalen och ett riksomfattande vägnät. Efter Qindynastins fall 206 f.Kr. följde Handynastin. 246 f.Kr. kröntes Ying Zheng till kung över Qin och med inflytande från försteminister Li Si utarbetades en plan för att förena Kina till ett rike. Under åren från 230 f.Kr. erövras successivt de sex konkurrerande staterna fram till år 221 f.Kr. då staten Qi slutligen annekteras. Kina var nu enat under en regent och Qindynastin bildades. Ying Zheng slog samman de mytologiska titlarna "härskare" (皇) och "kejsare" (帝) och skapade sitt nya namn och titel Qin Shi Huangdi.

Slaget vid Teutorburgerskogen 9 e. Kr.

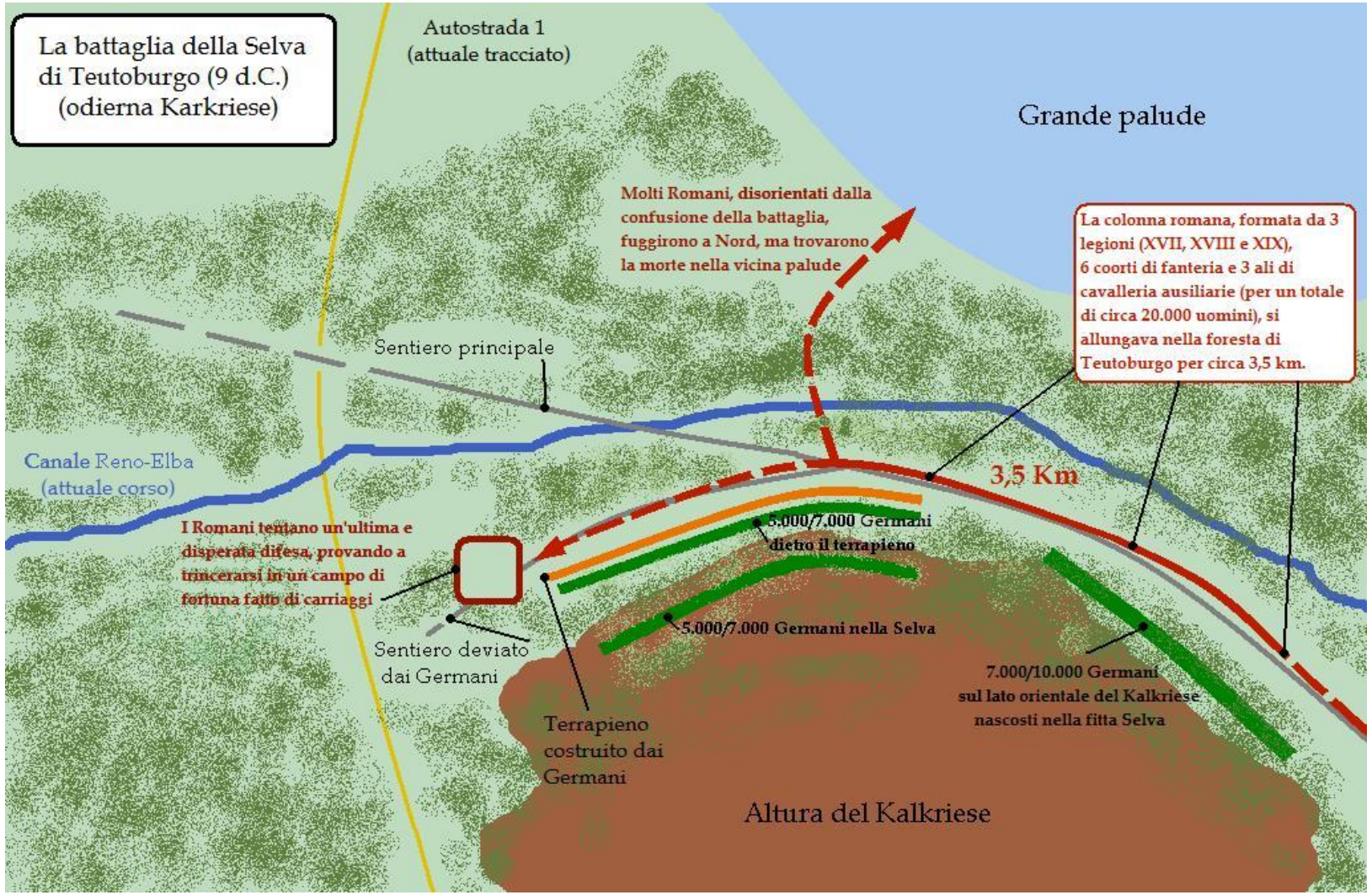

Slaget vid Teutorburgerskogen 9 e. Kr.

Slaget vid Teutoburgerskogen, (tyska: Schlacht im Teutoburger Wald, Hermannsschlacht, eller Varusschlacht), beskrivet som Varusslaget (Clades Variana) av romerska historiker, stod år 9 e.Kr. vid dagens Kalkriese, utanför Osnabrück. Tidigare har man dock trott att slaget skett i Teutoburgerskogen, några mil söder om Kalkriese, vilket gett slaget sitt namn. Slaget inträffade då en allians av germanska stammar under ledning av Arminius överföll och tillintetgjorde tre romerska legioner under ledning av Publius Quinctilius Varus.
Händelsen var bortglömd under århundraden och återupptäcktes i början av 1500-talet, då Tacitus skrifter hade hittats i ett par kloster. Den exakta platsen för slaget, vid byn Kalkriese nära Bramsche, blev känd först 1987 genom fynd av en brittisk amatörarkeolog som funnit en silverskatt. Under ledning av Dr Wolfgang Schlüter gjordes sedan noggranna undersökningar som kunde slå fast att man funnit platsen för slaget.
Från 12 f.Kr., då Nero Claudius Drusus tågat österut över Rhen ända fram till Elbe, hade romarna en viss kontroll över områdena öster om Rhen. Romarriket och germanerna låg inte i öppet krig med varandra, men det fanns stammar som motsatte sig romarna. År 9 e.Kr. tågade Quinctilius Varus västerut i riktning mot vinterkvarter i Vetera Castra med de romerska 17:e, 18:e och 19:e legionerna (efter detta nederlag användes aldrig mera legionsnumren 17, 18 och 19), samt ytterligare sex kohorter (totalt 36 stycken), cirka 20 000 man. Varus beslöt sig för att ta en genväg och ledde sina män genom ett svårgenomträngligt område av träskmarker och täta skogsdungar.

År 117 e. Kr och Romerska riket är Peak Romana

Romerska riket bildas 600 f. kr.

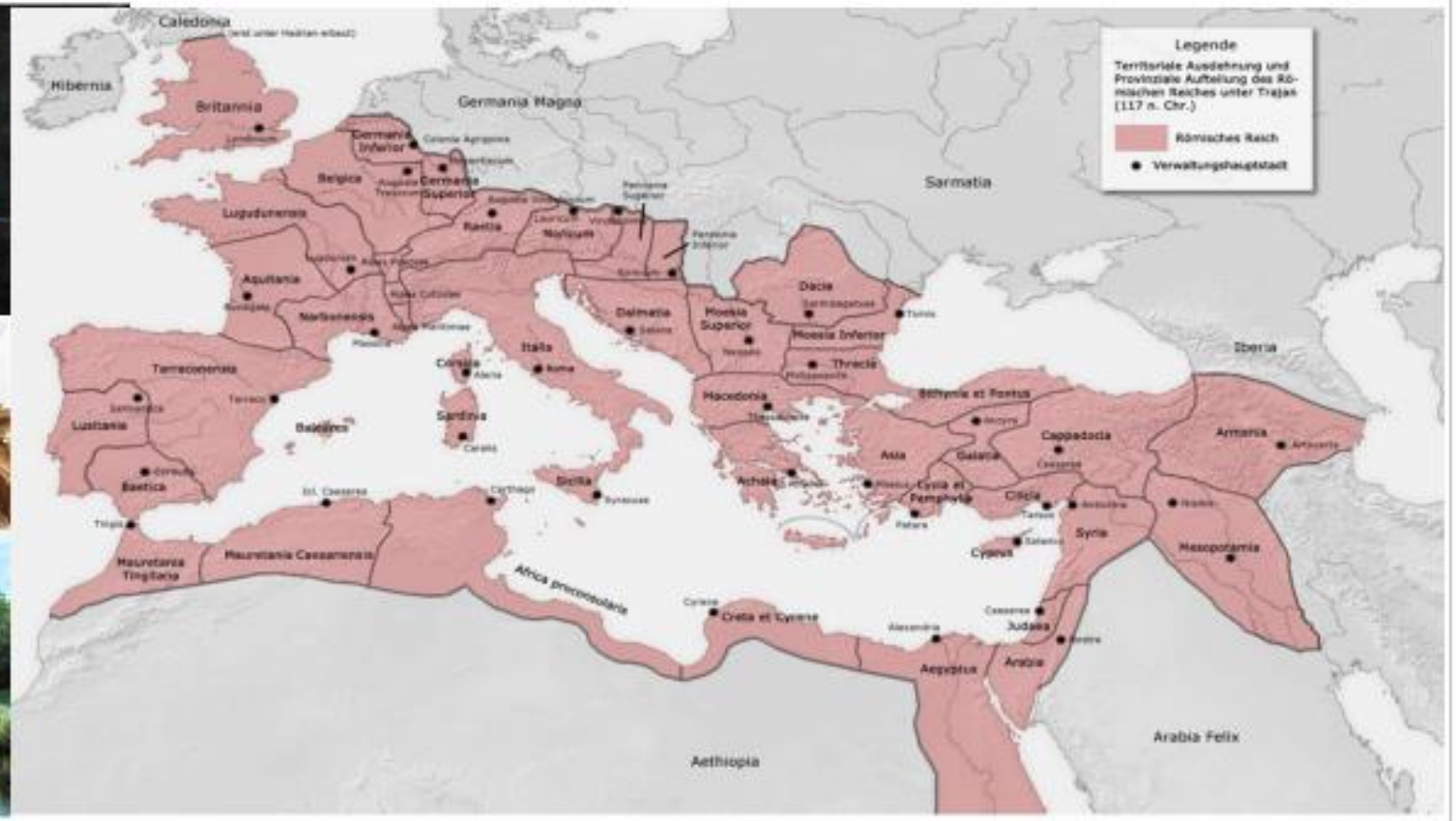

Hunnerna 375 e. Kr.

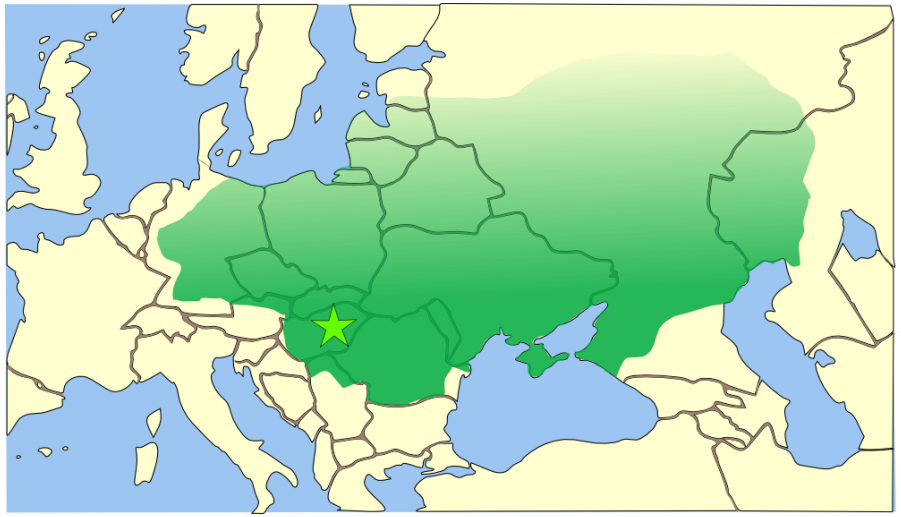

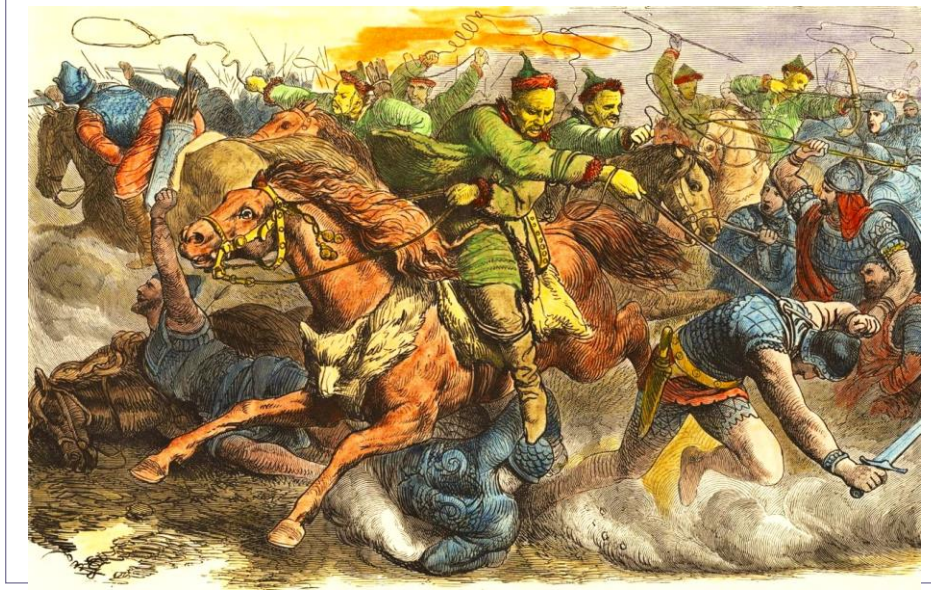

Omkring år 370 dök hunnerna upp vid Svarta havet och underkuvade år 375 ostrogoterna, som då leddes av Ermanarik. Denna erövring blev startskottet till den germanska folkvandringen. År 395–396 gjorde hunnerna ett omfattande plundringståg i Syrien och Mesopotamien. Hunnerna var bitvis splittrade, men senast år 432 lyckades Rua ena hunnerna under sitt styre, med basen i nuvarande Ungern. I mitten av 400-talet invaderade hunnerna sydöstra och centrala delarna av Europa under ledning av den beryktade ledaren, Attila. År 451 besegrades hunnerna och ostrogoterna grundligen av Västrom i allians med visigoterna i slaget vid Katalauniska fälten. Efter Attilas död år 453 och det påföljande slaget vid Nedao föll hunnerriket snabbt samman. Hunnerna återvände till Svarta havets kuster, och i deras forna besittningar återtog germanerna herraväldet.

Då hunnerna kom in i den europeiska historia under det 4:e århundradet, blev de ingående beskrivna av den romerska historikern Ammianus Marcellinus. Om deras ursprung kunde han inte berätta något annat än att de kom från andra sidan Azovska sjön, nära den isfyllda oceanen.

Hunnerna 375 e. Kr.

Hunnernas behärskade område omkring 450, då riket stod på höjden av sin makt. Ljusare färger symboliserar svagare asnknytning. I jämförelse med den andra kartan är området mycket mindre vilket avspeglar en sto osäkerhet om hur stort område hunnerna behärskade.

I slutet av 440-talet började Attila förbereda sig för krig mot det västra romerska riket. Relationerna med den romerske härskaren Aëtius hade varit goda i många år, men nu fanns det inte mycket mer att plundra österut, så Attila vände blicken västerut. År 448 beviljade han asyl till rebeller från Gallien vars arméer hade besegrats av Aëtius, och 449 hotade han västromerska sändebud med krig eftersom en romersk köpman hade behållit lite guld som Attila ansåg sig ha rätt till. Attilas död utlöste en maktkamp mellan hans söner Ellak, Dengizich och Ernakh. Då hunnerna var engagerade i inbördes stridigheter, gjorde gepiderna uppror mot dem, ledda av Ardarik.

Kristendomen blir statsreligion i Rom 385 e. Kr

Romerska riket hade under större delen av sin existens en polyteistisk religion som ett slags statsreligion. Boende i romarriket förväntades årligen delta i ett begränsat antal offentliga religiösa ceremonier, men i övrigt fanns en mycket stor tolerans för andra religioner så länge som de inte utnyttjades till att uppvigla mot romarna. Det fanns också bland allmänheten en mängd trosuppfattningar vid sidan av de ”officiella” gudarna, och allteftersom riket expanderade blev också många andra trosuppfattningar representerade, såsom judendomen. Därför lämnades kristendomen från början i stort ostörd. Denna respit gav de kristna missionärerna möjlighet att sprida kristendomen under ett antal år innan kejsaren beslutade att slå ner på dem av olika skäl. Efter att kejsardömet infördes fick kejsarna så småningom en gudaliknande status – vid sidan av dyrkan av de gamla gudarna fick kejsardyrkan en allt mer dominant officiell roll.

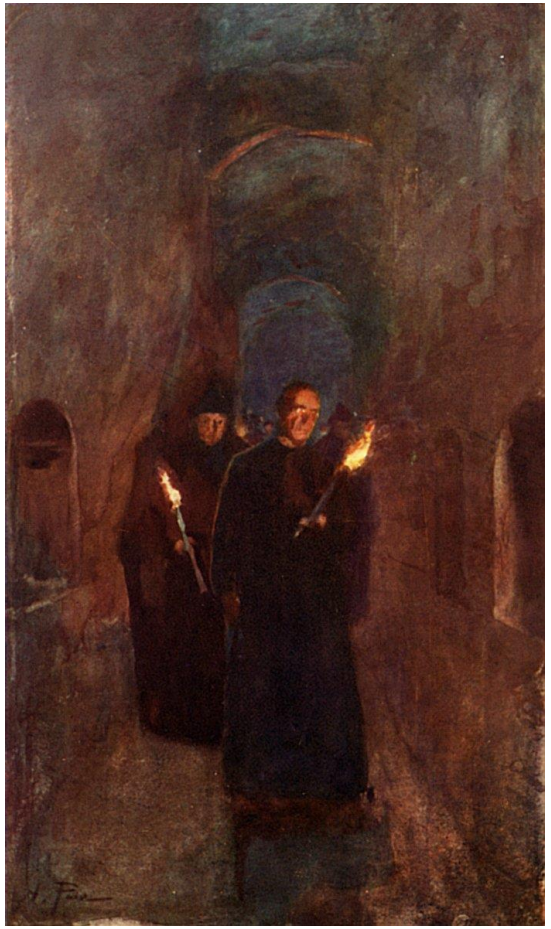

Som en följd av förföljelserna levde de kristna ett ganska dolt liv i Rom. De firade gudstjänst i hemmen, och tilläts inte bygga några egna kyrkor och begravde sina döda i katakomber. De kristna ansåg att man skulle begrava de döda hela i marken, men mark var dyrt, och de kristna var rädda för att gravarna skulle skändas så de köpte mark precis utanför gränsen till stadskärnan och grävde ut mängder med stora katakomber där de döda begravdes.

Väst rom och Öst Rom

Västrom (395 e.Kr. – 476 e.Kr.)

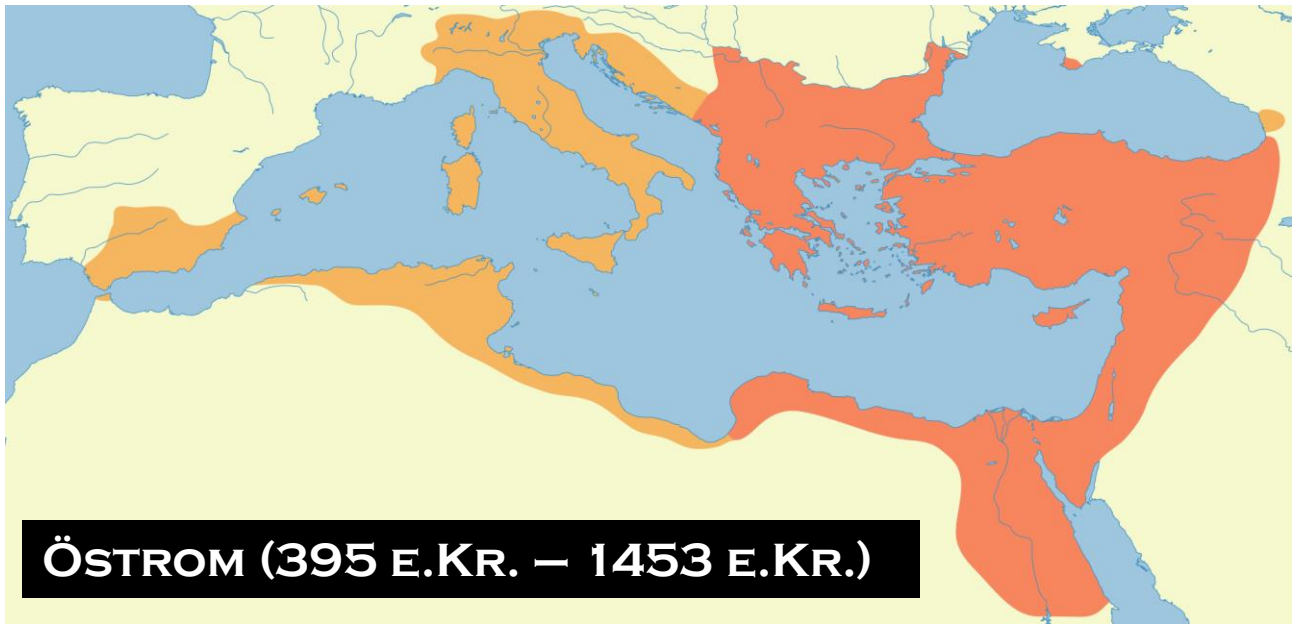

Östrom (395 e.Kr. – 1453 e.Kr.)

Efter Västroms fall 476 och upplösningen av titeln "västromersk kejsare" 480 var Östrom det enda kvarvarande romerska riket och var då känt i omvärlden och av sig självt som Romerska kejsardömet (latin: Imperium Romanum, grekiska: Basileía tôn Rhōmaíōn), förkunnat av kejsaren Zeno[

Östromerska riket (latin: Imperium Romanum Pars Orientalis) eller Östrom, då syftande på att kejsardömet mellan 286 och 480 periodvis var delat efter två kejserliga hov, det östliga med centrum i Konstantinopel och det västliga med centrum i Mediolanum och senare Ravenna.

Anglosaxer och Jutar i England
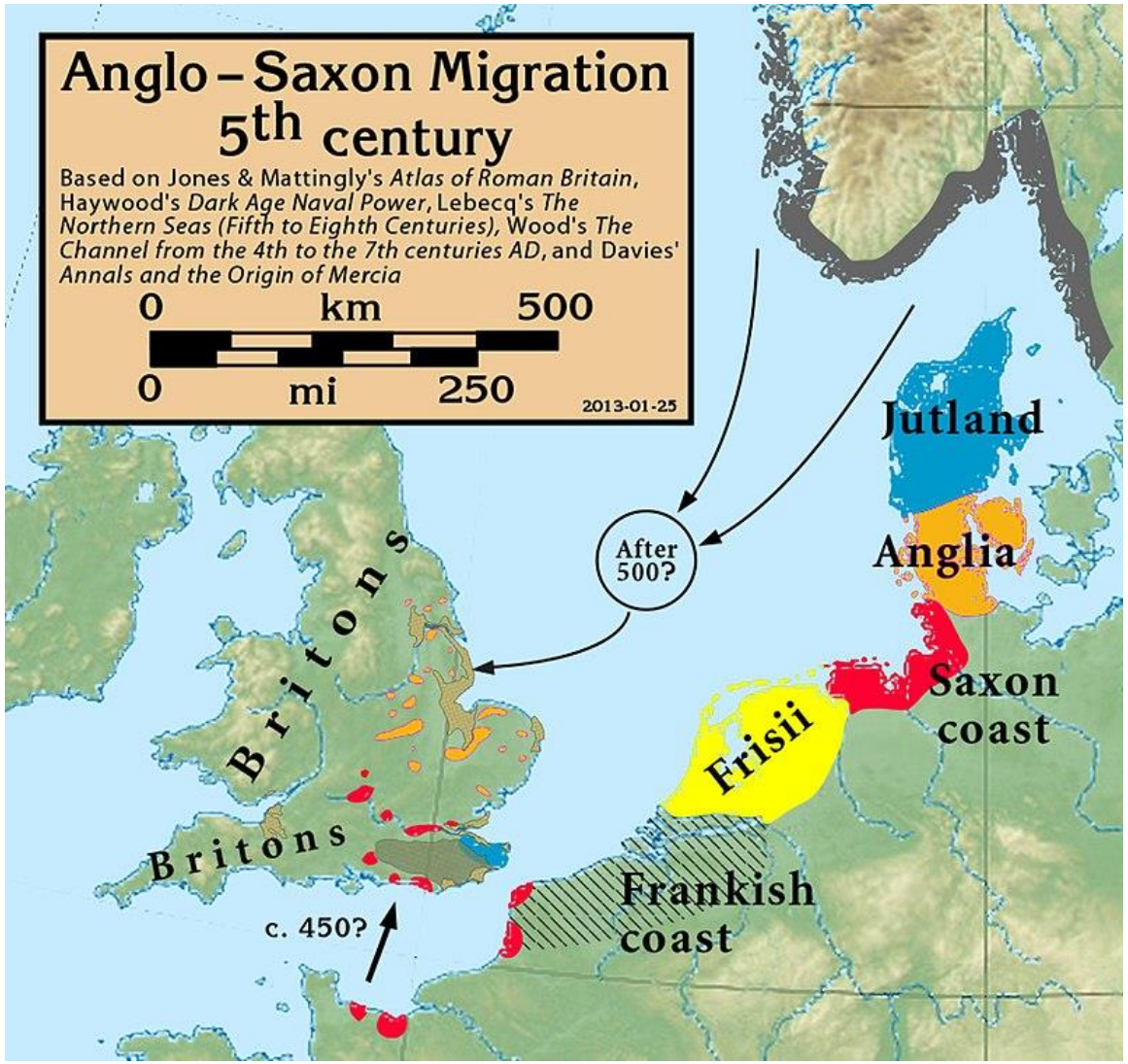
Anglosaxare eller angelsaxare kallas de germanska folkstammar som migrerade till brittiska öarna, i synnerhet England, och blev dominerande där från 300-talet, sedan romarna dragit sig tillbaka.
Västgermanska stammar skall sedan 200-talet ha plundrat det romerska Britanniens kuster och - när romarna lämnat ön 411 - fört krig mot den keltiska befolkningen, vilken ursprungligen ska ha bett saxarna om hjälp mot pikter och skoter.
Jutarna bebodde de norra och centrala delarna av Jylland. Historiskt finns beskrivningar om jutar som gör erövringar samt skaffar bosättningar i England. År 449 skall britterna ha bett germaner om hjälp mot skoterna och pikterna som intagit delar av landet och plundrat bland annat London.